

QUẢ LÀ DIỆM PHÚC,
MẸ CHÚA ĐẾN VIẾNG THĂM TÔI!

Bà Isave nghe lời Maria chào,
thì hài nhi nhảy mừng trong lòng Bà.
Bà được đây Chúa Thánh Thần,
Bà kêu lớn tiếng rằng:
"Bà được chúc phúc giữa các người phụ nữ,
và Con lòng Bà được chúc phúc,
Bởi đâu tôi được Mẹ Chúa đến viếng thăm?"
(Luca 1: 39-45)

QUẢ LÀ DIỆM PHÚC
MẸ CHÚA ĐẾN VIẾNG THĂM TÔI!

Bác sĩ Viktoria nói với Báo Quan sát viên Roma của Toà Thánh: "Ở tiền tuyến, tôi chưa từng gặp người nào không có đức tin (*Je n'ai pas rencontré de non-croyants au front*). Chính đức tin giúp bạn vượt qua mọi hỗn loạn của chiến tranh, đau đớn, đau khổ và thậm chí có thể là thất vọng nữa. Nhưng thật khó mà giải thích cách Thiên Chúa làm việc: bạn cảm nhận được Người trong tâm hồn. Tôi từng chứng kiến nhiều lần Chúa cứu không chỉ những người có đức tin mà cả những người không có đức tin, trong những tình huống ấy như thể Người đang nói với họ: "Ta ở đây, Ta không bỏ rơi con".

Trong thời gian nghỉ ngắn, nữ bác sĩ trẻ di chuyển từ miền Đông đất nước đến thủ đô Kyiv để dự các kỳ thi, hiện cô đang học năm cuối đại học y. Trước khi vào đại học, cô đã tốt nghiệp một trường chuyên về y khoa và làm việc tại khoa điều trị nội trú của một bệnh viện ở Kyiv.

Khi chiến tranh toàn diện bùng nổ, cô đang ở thủ đô. Trong khi nhiều người rời khỏi thành phố, cô quyết định ở lại. Ở tiền tuyến, cô làm việc cùng một tài xế. Cô giải thích: "Chỉ có hai chúng tôi, vì thiếu bác sĩ. Các đội hồi sức cấp cứu cũng có bác sĩ gây mê. Đôi khi tôi làm việc cùng họ, nhưng công việc cực kỳ khó khăn vì rất nhiều việc nặng nhọc. Có những lần chúng tôi phải đưa một bệnh nhân nặng đang thở máy và bất tỉnh đến bệnh viện, rồi trên đường quay về, lại nhận được cuộc gọi khác. Đi và về mất tám tiếng, nên rất là mệt mỏi, vì vậy chúng tôi phải thay phiên nhau làm việc: lúc làm với đội hồi sức, lúc với các bệnh nhân ổn định hơn. Dù vậy, trong chiến tranh chẳng có bệnh nhân nào được gọi là ổn định cả, tất cả bệnh nhân đều có thể trở nên nguy kịch trong lúc di chuyển. Mỗi lần như vậy là một trách nhiệm lớn và cần nhiều nỗ lực, nếu không thì sẽ không thể nào cứu được mạng người".

Viktoria nhớ rất rõ ngày đầu tiên cô phục vụ tại vùng chiến sự, và mô tả ngày đó bằng một câu đầy ý nghĩa: "Trong ánh mắt của tử thần". Cô thuộc đội hồi sức cấp cứu và được gọi đến Bakhmut, lúc đó chưa bị Nga chiếm đóng, để hỗ trợ một thanh niên đang lái xe cứu thương và gặp tai nạn cùng một y tá trên xe, vì – như thường xảy ra ở tiền tuyến – họ buộc phải chạy xe với tốc độ cao. Người lái xe là một tình nguyện viên nước ngoài đến giúp Ucraina. Viktoria kể "Chàng trai bị thương rất nặng. Chúng tôi đã cố gắng bằng mọi cách để cứu cậu ấy, vượt cả những gì quy trình yêu cầu. Nhưng rất tiếc, không thể cứu được. Tôi là người cuối cùng rời khỏi phòng cấp cứu. Tôi vượt mắt cho bạn trẻ ấy và phó thác cho

lòng thương xót Chúa... Tôi đã cầu nguyện cho cậu, xin Chúa đón nhận sau khi đã hy sinh quá nhiều: rời bỏ đất nước của mình để đến giúp chúng tôi. Tôi rất biết ơn cậu ấy". Đó là trải nghiệm đau thương lần đầu của nữ bác sĩ trẻ, nhưng không phải là lần cuối. **Đức tin sâu sắc cùng niềm tin vào lời Thiên Chúa hứa: "Ta ở đây, Ta không bỏ rời con" giúp cô vượt qua những khoảnh khắc đó.** Viktoria cảm nhận sâu sắc lời hứa của Chúa sau khi chính cô gặp tai nạn. Trước đó, tâm hồn cô trải qua một giai đoạn khô khan, mệt mỏi vì công việc quá tải, đến mức không còn sức cầu nguyện. **Trong lúc mệt mỏi cô chỉ đủ sức hỏi Chúa: "Chúa đang ở đâu?"**

Một ngày nọ, khi trở về sau ca sơ tán một người bị thương nặng, chiếc xe cứu thương cô đang chạy trên đường gặp tai nạn giao thông. Cô kể: "Tôi nhớ mọi thứ như quay vòng, và chiếc xe lật ngửa, nhưng tôi thì vẫn bình yên. Trên xe có một bình oxy có thể phát nổ, vậy mà tôi và tài xế đều không bị thương. Tôi cảm thấy như các thiên thần đang nâng tôi lên. Khi người ta kéo tôi ra khỏi xe, **tôi đã cầu nguyện như chưa từng cầu nguyện trước đây.** Qua trải nghiệm ấy, **Chúa như muốn nói với tôi: 'Ta ở đây với con. Con thấy điều gì có thể xảy ra với con không?'** Việc đầu tiên tôi làm là đi đến một nhà thờ ở Kramatorsk để tạ ơn Chúa".

Các bác sĩ và nhân viên y tế quân đội phải làm việc thật nhanh và hiệu quả, bởi họ không chỉ chiến đấu vì sự sống của người khác, mà còn đối mặt với nguy hiểm cho chính mình. Họ có quy trình cần tuân theo để cứu người, nhưng thường phải làm nhiều hơn thế.

Nữ bác sĩ người Ucraina chia sẻ: "Một ánh mắt, một nụ cười thân thiện, một lời động viên là những điều không nằm trong quy trình, nhưng là phần không thể thiếu trong công việc hằng ngày của tôi. Các bệnh nhân thường nắm tay tôi. Có một lần chúng tôi đưa một người lính bị thương ở mắt đến Dnipro. Chúng tôi lái xe gần 4 tiếng. Anh ấy cứ nắm tay tôi, và khi tôi buông ra để tiêm cho người bị thương khác trong xe, anh ấy bắt đầu lo lắng và hỏi: "Viktoria, bác sĩ đâu rồi? Tôi muốn cảm nhận bàn tay của bác sĩ".

Dù cố gắng nhìn nỗi đau qua lăng kính đức tin, nhưng đôi lúc cô Viktoria cũng không hiểu được ý Chúa. Cô nói: "Nhiều khi tôi không hiểu vì sao mọi chuyện lại như vậy. **Khi đó, tôi cầu xin Chúa: "Xin ban cho con sự khôn ngoan, xin ban cho con sức mạnh để con đón nhận tất cả những điều này", và Ngài đã ban cho tôi sức mạnh**". Với những người cô gặp và được cô cứu sống, bác sĩ Viktoria là một tia sáng. Còn với cô, ánh sáng hy vọng đến từ đâu? Trong một đất nước, mà hơn ba năm qua, mỗi ngày đều bị đánh thức dậy giữa tiếng tên lửa, máy bay không người lái và bom đạn?

Cô nói: **"Với tôi, tia hy vọng nằm trong đức tin của chúng ta. Tôi tin Chúa đã gieo một hạt giống và hy vọng của Người trong mỗi người. Và chính đức tin thúc đẩy chúng ta hành động:** ví dụ như tôi, tôi tin đất nước chúng tôi sẽ kiên cường, vì vậy tôi ra tiền tuyến, góp phần cứu mạng người, và làm tất cả những gì có thể. Nếu tôi chỉ là một giọt nước nhỏ giữa đại dương, thì tôi cảm tạ Chúa vì điều đó".

(Svitlana Dukovych, Vatican News)

"Chính Đức Tin thúc đẩy chúng ta hành động". Thực là chí lý! Chuyện bác sĩ Viktoria vừa kể, quả xác minh lời Chúa nhấn mạnh vai trò của Đức Tin trong **Tin Mừng** thánh lễ hôm nay, khi bà Isave mừng rỡ thấy mình có điểm phúc được Mẹ Thiên Chúa đến viếng thăm, bèn thốt lên: **"Phúc cho Bà là kẻ đã tin rằng lời Chúa phán cùng Bà sẽ được thực hiện"**

“Ngày ấy, Ma-ri-a chỗi dậy, vội vã ra đi tiến lên miền núi, đến một thành xứ Giu-đê-a. Bà vào nhà ông Da-ca-ri-a và chào bà I-sa-ve. Và khi bà I-sa-ve nghe lời chào của Ma-ri-a, thì hài nhi nhảy mừng trong lòng bà, và bà I-sa-ve được đầy Chúa Thánh Thần, bà kêu lớn tiếng rằng: “Bà được chúc phúc giữa các người phụ nữ, và Con lòng Bà được chúc phúc! **Bởi đâu tôi được Mẹ Chúa tôi đến viếng thăm tôi?** Vì này, tai tôi vừa nghe lời Bà chào, hài nhi liền nhảy mừng trong lòng tôi. **Phúc cho Bà là kẻ đã tin rằng lời Chúa phán cùng Bà sẽ được thực hiện!**” (Lc 1, 39-45)

Cuộc hội ngộ của hai chị em bà Isave và Mẹ Maria **là một cuộc gặp gỡ tràn đầy niềm vui xác tín, khiêm nhu và yêu thương**, để cho mỗi người Kitô hữu lấy đó làm bài học suy ngẫm.

I- MỘT BÀI HỌC VỀ ĐỨC TIN SỐNG ĐỘNG

Hai ông bà Giacaria và Isave là những người công chính, thánh thiện, tuân giữ nghiêm ngặt luật Chúa, đã cao tuổi lại son sẻ hiếm muộn. Ông đang thi hành phận vụ tại Đền Thờ, thì thiên thần hiện ra nói với ông: *“Giacaria, đừng sợ, vì lời khấn nguyện của người đã được nhậm, và Isave, vợ người sẽ sinh cho người một người con, và người sẽ đặt tên cho nó là Gioan. Nó sẽ làm lớn trước mặt Chúa, từ trong lòng mẹ sẽ được đầy Thánh Thần”* (Lc 1,13-17). Nhưng Giacaria ngạc nhiên và nghi ngờ nói với thiên thần: “Sự ấy làm sao tôi biết được. Vì tôi đã già rồi và vợ tôi cũng đã có tuổi.” (Lc 1,18). Đáp lại, thiên thần nói với ông: “Ta là Gabriel, kẻ hằng đứng châu trước mặt Thiên Chúa, Ta đã được sai đến với người và đem Tin Mừng này cho người. Và này **ông sẽ bị câm, không nói được, cho đến ngày các điều ấy xảy ra, bởi vì người đã không tin lời ta, là những lời sẽ được ứng nghiệm đúng thời đúng buổi.**” (Lc 1,19-20). Ra khỏi đền thờ, Giacaria bị câm suốt thời gian bà Isave thai nghén. Sau khi hạ sinh Gioan Tẩy Giả, ông tự nhiên được lành lặn. Còn Isave, bà im lặng với niềm vui vì sẽ có con. *Sáu tháng sau, Thiên thần lại hiện đến với Đức Trinh Nữ tại Nazareth, mang theo một sứ mệnh cao cả hơn nhiều:*

* **Sứ thần Thiên Chúa đến báo tin vui cho Đức Mẹ:** “Thánh Thần sẽ ngự xuống trên bà, và quyền năng Đấng Tối Cao sẽ rợp bóng trên bà, vì thế, Đấng Thánh sắp sinh ra sẽ được gọi là Con Thiên Chúa. *Kìa bà Ê-li-sa-bét, người họ hàng với bà, tuy già rồi, mà cũng đang cưu mang một người con trai:* bà ấy vẫn bị mang tiếng là hiếm hoi, mà nay đã có thai được sáu tháng. *Vì đối với Thiên Chúa, không có gì là không thể làm được.*” (Luca 1: 35-37). Gương **chồng bà bị câm vì kém Đức Tin**, khiến **Bà càng thêm niềm xác tín** nơi quyền năng cao cả của Thiên Chúa, nên Bà thốt lời vui mừng khi được em họ bà là Đức Trinh Nữ đến viếng thăm: *“Bởi đâu tôi được Mẹ Chúa tôi đến viếng thăm tôi? Vì này, tai tôi vừa nghe lời Bà chào, hài nhi liền nhảy mừng trong lòng tôi”*. (Lc 1, 43-44)

* **Khi chưa trực diện Yavê, chỉ mới nghe Ga-bi-e loan báo, Mẹ đã tuân-phục “xin vâng”.** Mẹ nhận biết ngay quyền uy Chúa Cả. Mẹ nhận rõ Người là Đấng toàn thiện, toàn ái, toàn chân. Mẹ nhận biết Yavê như chính Yavê nhận biết mình Ngài. Trong Thánh Thần ngập phủ, Mẹ nhận biết chương trình Ngài đã khởi sự. Mẹ nhìn nhận Yavê không đắn đo do dự. Mẹ xin vâng “nhưng không”. Mẹ không nghi ngờ chần chừ. Mẹ khẩn trương lên đường để thực hiện kế hoạch của Thiên Chúa yêu thương.

* **Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II, trong thông điệp "Mẹ Hằng Cứu Chuộc," cũng phát biểu:** "Được thúc giục bởi lòng bác ái nên Đức Maria đã đến nhà người bà con... Trong khi mọi lời của bà Êligiabét đều đầy ý nghĩa, *lời sau cùng của bà dường như quan trọng hơn cả: 'Phúc cho ai tin rằng lời Chúa nói với họ sẽ được thể hiện'* (Luca 1:45). Những lời này có thể liên hệ đến danh xưng '**đầy ơn phúc**' mà thiên sứ đã chúc tụng. Cả hai đoạn này tiết lộ một nội dung căn bản về Thánh Mẫu Học, *có thể nói là chân lý về Đức Maria, là người đã trở nên thực sự hiện diện trong mẫu nhiệm của Đức Kitô chỉ vì ngài 'đã tin.'* **Ơn sủng đầy tràn** mà thiên sứ loan báo có nghĩa là chính Thiên Chúa. **Đức tin của Đức Maria, được bà Êligiabét xưng tụng trong cuộc thăm viếng, cho thấy Đức Trinh Nữ Nagiarét đã đáp ứng thế nào với ơn sủng này"**

II- MỘT BÀI HỌC VỀ ĐỨC KHIÊM NHU

* Kinh Dịch triết Đông có quẻ Địa-Sơn-Khiêm, quẻ thứ 15 trong số 64 quẻ. Địa-Sơn-Khiêm nghĩa là núi dẫu có cao nhưng chịu nhún nhường thấp kém mà nằm ở dưới đất, hàm ý đất tuy thấp nhưng trong lòng đất lại chứa núi cao, ám chỉ người có bản lãnh nhưng lại khiêm tốn, nhu hoà. Quẻ Địa-Sơn-Khiêm chủ yếu bàn về Nhân-Đạo dạy đức Khiêm Nhu rằng "Nhân-đạo ố doanh, nhi hiếu khiêm", đạo làm người vốn ghét sự kiêu căng tự đại, cho mình là đầy đủ toàn bích hơn ai hết (doanh) nhưng trái lại chuộng sự khiêm tốn nhún nhường (khiêm).

** George Washington, một trong những nhà anh hùng của nền độc lập Hoa Kỳ, thường được đề cao như một người con chí hiếu đối với mẹ mình. Sau những trận chiến cam go nhất, giữa những công việc nặng nề của một nguyên thủ quốc gia, ông thường về nhà thăm viếng và trò chuyện lâu giờ với mẹ già.*

Một hôm, ngạc nhiên về sự gắn bó của ông đối với mình, bà mẹ đã đặt câu hỏi như sau: "Tại sao con lại chịu khó mất hằng giờ như vậy để ngồi bên cạnh mẹ?"

Vị tổng thống của nước Mỹ đã trả lời như sau: "Thưa mẹ, ngồi bên cạnh mẹ để lắng nghe mẹ nói, không phải là một việc mất giờ. Bởi vì, sự thanh thản và lòng tốt của mẹ dạy con còn muốn tiếp tục sống".

Hôm đó, Giáo Hội mừng lễ Mẹ đi viếng bà thánh Ysave. Sự vội vã lên đường của Mẹ Maria để đi thăm người chị họ cư mang trong lúc tuổi già là biến cố khai mạc sứ mệnh của Mẹ: đó là **sứ mệnh của một người Mẹ luôn có mặt để phù trợ con người**. Sự hiện diện ấy đã củng cố niềm tin của bà Ysave. Sự hiện diện ấy đã đem lại niềm an ủi vô bờ cho Gioan Tẩy giả.

Bên cạnh Chúa Giêsu, từ tiệc cưới Cana cho đến dưới chân thập giá, và những ngày đầu của Giáo Hội, Mẹ luôn có mặt để nâng đỡ, để ủi an, để củng cố niềm tin của mọi người.

Một cách âm thầm nhưng vô cùng gần gũi, **ngày nay lúc nào Mẹ cũng có mặt trong Giáo Hội và trong từng phút giây của cuộc sống chúng ta.**

Tưởng niệm biến cố Mẹ lên đường đến viếng thăm bà Ysave, mỗi người Kitô chúng ta được mời gọi để tin tưởng hơn bao giờ hết sự hiện diện đầy ưu ái của Mẹ có sức mang lại cho chúng ta niềm vui, sự can đảm để tiếp tục dẫn bước trong cuộc lữ hành trần gian này.

Những lúc mệt mỏi trong cuộc sống, những lúc tối tăm bao trùm cuộc sống, những lúc hụt hẫng đến độ không còn biết nương tựa vào ai, chúng ta hãy chạy đến với Mẹ. Một vài Kinh Kính Mừng mà chúng ta có thể chỉ đọc một cách máy móc, đó chính là những giây phút chúng ta đến ngồi bên Mẹ. Đó không là những phút giây vô ích, trái lại sự thanh thản của Mẹ, lòng quảng đại của Mẹ sẽ là nguồn nâng đỡ chúng ta.

* Chúa Giêsu chữa lành cho mười người bị bệnh phong nhưng chỉ có một người quay trở lại cảm ơn Chúa, mà anh ta lại là người dân ngoại xứ Samari (x. Lc 17,11-19). Anh ta sấp mình dưới chân Đức Giêsu mà lớn tiếng tạ ơn. Thánh sử Luca đặc biệt chú ý đến người Samari để nói lên rằng ơn cứu độ có tính phổ quát dành cho cả những người được coi là dân ngoại. Thế nhưng **họ lại là những người có niềm tin và lòng khiêm tốn**. Họ can đảm vượt qua mọi sự kỳ thị của những người gốc Do Thái để đến kêu xin lòng thương xót của Đức Giêsu, và họ đã nhận được ơn chữa lành. **Chính thái độ khiêm tốn đó đã chạm đến tình thương của Thiên Chúa**.

Hôm nay, gia đình bà Giacaria, Mẹ Maria và Chúa Giêsu bằng những phát biểu thật nhún nhường, dạy ta một bài khiêm nhu sâu sắc. Khi Chúa Giêsu đến xin Gioan làm phép rửa, Gioan đã ngỡ ngàng, cảm thấy không xứng đáng. Tuy nhiên, Chúa Giêsu vẫn khiêm nhường chấp nhận phép rửa, và ngay lúc đó, trời mở ra, Chúa Thánh Thần ngự xuống, xác nhận sứ mạng của Ngài. (Mt 3, 13-17). Bà Elizabeth khiêm nhường tự hỏi: "Bởi đâu tôi được phúc đón tiếp Mẹ Thiên Chúa đến viếng thăm tôi". Đức Maria thực sự là mẫu gương tuyệt vời về **đức khiêm nhu**, được thể hiện qua nhiều biến cố trong cuộc đời Mẹ:

1- Khi "xin vâng" theo lời thiên sứ truyền tin

Dù không hiểu hết kế hoạch của Thiên Chúa, Đức Maria vẫn khiêm nhường chấp nhận sứ mạng cao cả, thưa:

*"Này tôi tì nữ Chúa Trời,
Xin vâng Thánh-ý theo lời truyền tin"*

Lời thưa "*Xin vâng*" của Đức Maria không đơn thuần là một sự chấp nhận, mà là một hành động vâng phục hoàn toàn theo thánh ý Thiên Chúa. Mẹ không yêu cầu thêm dấu chỉ, không tìm cách hiểu hết mọi sự, nhưng tin tưởng và hoàn toàn phó thác.

2- Khi bà Isave chúc phúc

Bà Isave ca tụng Đức Maria: "*Bà được chúc phúc hơn mọi người nữ, và con lòng Bà cũng được chúc phúc.*" Thay vì tự hào, Đức Maria đáng lẽ Mẹ có thể đón nhận lời khen ấy với niềm vui cá nhân. Nhưng không, Đức Maria ngay lập tức khiêm nhường quy mọi vinh quang về Thiên Chúa, cất lên bài ca *Magnificat*:

*"Linh hồn tôi ngợi khen Đức Chúa,
Thần trí tôi hớn hởi vui mừng
Vì Thiên Chúa, Đấng cứu độ tôi."* (Lc 1, 46-47)

3- Khi chấp nhận phận nghèo hèn, sinh nơi hang lừa (Lc 2, 7)

Dù là Mẹ Đấng Cứu Thế, Đức Maria không đòi hỏi sự tiện nghi, chấp nhận sinh Chúa Giêsu trong máng cỏ đơn sơ. Mẹ đón nhận hoàn cảnh nghèo nàn nơi máng cỏ với lòng khiêm nhường, vì Mẹ hiểu rằng **vinh quang của Thiên Chúa không nằm trong sự xa hoa trần thế, mà trong sự đơn sơ và thánh thiện.**

4- Khi dâng Con vào đền thờ với của lễ hèn mọn

Theo luật Môsê, gia đình nào nghèo thì được phép dâng lễ vật đơn giản: *"Một đôi chim gáy hoặc hai con bồ câu non."* Đức Maria và Thánh Giuse không hề tìm cách để dâng những lễ vật lớn hơn, nhưng vui lòng tuân theo luật với những gì đơn sơ nhất. Điều này thể hiện sự khiêm nhường và tuân phục lề luật, dù Chúa Giêsu chính là Đấng Cứu Thế. (Lc 2, 22-24)

5- Khi vâng lệnh sứ thần loan báo phải chạy trốn Hêrôđê (Mt 2, 13-15)

Đức Maria không thắc mắc hay phản đối, mà mau mắn cùng Thánh Giuse đưa Chúa Giêsu trốn sang Ai Cập. Mẹ sẵn sàng ra đi, chịu gian khổ để bảo vệ Con mình. Mẹ chấp nhận cuộc sống tha hương, khó khăn, chỉ để bảo vệ Con mình theo ý Chúa.

6- Khi chấp nhận tham dự cuộc khổ nạn của Con mình (Ga 19, 25)

Không có nỗi đau nào lớn hơn đối với một người mẹ khi chứng kiến con mình bị hành hạ và chết một cách đau đớn. Dưới chân thập giá, Đức Maria đau đớn chứng kiến Con chịu khổ hình, nhưng vẫn âm thầm **im lặng, đứng vững dưới chân thập giá**, chịu đựng, không oán trách. Mẹ hoàn toàn hiệp thông vào cuộc thương khó của Chúa Giêsu, trở thành Mẹ của nhân loại.

Sự khiêm nhường của Đức Maria không phải chỉ là một thái độ bên ngoài, mà là một sự **tận hiến trọn vẹn** cho Thiên Chúa trong mọi hoàn cảnh. Mẹ dạy chúng ta rằng **sự cao trọng thực sự nằm ở việc đặt mình trong kế hoạch của Thiên Chúa với lòng tín thác tuyệt đối.**

III- MỘT BÀI HỌC VỀ ĐỨC YÊU THƯƠNG

** George Washington, một trong những nhà anh hùng của nền độc lập Hoa Kỳ, thường được đề cao như một người con chí hiếu đối với mẹ mình. Sau những trận chiến cam go nhất, giữa những công việc nặng nề của một nguyên thủ quốc gia, ông thường về nhà thăm viếng và trò chuyện lâu giờ với người mẹ già. Một hôm, ngạc nhiên về sự gần bó của ông đối với mình, mẹ đã đặt câu hỏi như sau: "Tại sao con lại chịu khó mất hàng giờ như vậy để ngồi bên cạnh mẹ?".*

Vị tổng thống của nước Mỹ đã trả lời như sau: "Thưa mẹ, ngồi bên cạnh mẹ để lắng nghe mẹ nói, không phải là một việc mất giờ. Bởi vì, sự thanh thản và lòng tốt của mẹ dạy con còn muốn tiếp tục sống".

Hôm đó, Giáo Hội mừng lễ Mẹ đi viếng bà thánh Ysave. Sự vội vã lên đường của Mẹ Maria để đi thăm người chị họ cư mang trong lúc tuổi già là biến cố khai mạc sứ mệnh của Mẹ: đó là sứ mệnh của một người Mẹ luôn có mặt để phù trợ con người. Sự hiện diện ấy đã củng cố niềm tin của bà Ysave và đem lại niềm an ủi vô bờ cho Gioan Tẩy giả.

Bên cạnh Chúa Giêsu, từ tiệc cưới Cana cho đến dưới chân thập giá, và những ngày đầu của Giáo Hội, Mẹ luôn có mặt để nâng đỡ, để ủi an, để củng cố niềm tin của mọi người. Một cách âm thầm nhưng vô cùng gần gũi, ngày nay lúc nào Mẹ cũng có mặt trong Giáo Hội và trong từng phút giây của cuộc sống chúng ta.

* *Mẹ Têrêxa Calcutta kể chuyện:* Ngày kia, mẹ đến thăm một nhà thương rất tồi tàn tại Anh quốc. Mọi căn phòng đều khang trang, sáng sủa và được trang bị đủ mọi thứ máy móc cùng với những tiện nghi, cân xứng với số tiền phải trả. Ngoài ra các y tá, nhân viên làm việc rất nhã nhặn và lịch sự. Nhưng mẹ nhận thấy một điều kỳ lạ và hỏi vị bác sĩ đang hướng dẫn mẹ đi thăm:

– Thưa bác sĩ, tại sao các bệnh nhân, cứ mỗi lần thấy ai vào là họ cùng đồng loạt quay nhìn về phía cửa vậy?

Câu trả lời của ông bác sĩ rất đơn sơ nhưng đượm vẻ buồn buồn:

– Thưa mẹ, *vì họ luôn chờ đợi một ai đó trong số bà con thân thuộc đến thăm, nhưng chẳng có ai đến thăm họ bao giờ.*

* Hôm nay Mẹ đến thăm chị họ của Mẹ là bà Isave, chẳng bao lâu nữa sẽ đến ngày sinh nở. Mẹ không phải chỉ có Chúa trong tâm hồn, mà còn **đem Chúa đến cho người khác. Mẹ mang thông điệp bác ái yêu thương**, dạy chúng ta cũng hãy đem Chúa đến cho những người chung quanh. Mẹ cũng đang mang thai nhưng hy sinh, không quản ngại đường xá xa xôi, đồi cao trắc trở, **đến chia sẻ phục vụ** chị trong những ngày chị vượt cạn. Mẹ ở lại với gia đình Giacaria – Isave ba tháng mới trở về nhà mình (x. Lc 1, 56). Hình ảnh Mẹ Maria đang cưu mang Đấng Cứu Thế, bằng ngàn để loan báo tin vui cũng chính là hình ảnh Isaia đã loan báo:

“Trên đồi núi, đẹp làm sao!
Chân ai thả bước giăng rao tin mừng.
Người đi công bố an bình,
loan tin hạnh phúc, khơi dòng hồng ân.
Người đi nói với Sion:
“Chúa là Thiên Chúa của ngươi,
là Vua hiển trị nơi nơi tôn thờ.”
(Is.52: 7)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

* Hôm nay kết thúc Mùa Vọng, **toàn dân háo hức đón chờ Con Thiên Chúa giáng sinh, đem ơn an bình cho nhân loại.** Quả vậy, trong **Bài Đọc I**, ngôn sứ Mikha là con cái người Do-thái, nhưng ông đã quả trách dân riêng của Chúa sống xa đường Ngài. Ông khuyên họ hãy sám hối để đón nhận niềm vui của Thiên Chúa, bởi *"giữa cộng đoàn của họ sẽ xuất hiện một Đấng Công Chính"*. Ông loan báo cho dân Do Thái biết: *"Nơi người sẽ xuất hiện Đấng thống trị Israel"*. Người sẽ bỏ dân Người cho đến khi một người nữ phải sinh, sẽ sinh con. Người là Mực Tử đích thực chặn dắt đàn chiên. Nhờ Người, "đàn chiên" của Người, hay muôn dân sẽ được an cư lạc nghiệp,. Người sẽ nên cao trọng cho đến tận cùng trái đất, *vì chính Người là chính nguồn bình an.*

Đây lời Chúa phán: "Hỡi Bê-lem Ép-ra-tha, người nhỏ nhất trong trăm ngàn phần đất Giu-đa, nhưng nơi người sẽ xuất hiện một Đấng thống trị Ít-ra-en, và nguồn gốc Người có từ nguyên thủy, từ muôn đời. Vì thế, Người sẽ bỏ dân Người cho đến khi một người nữ phải sinh, sẽ sinh con. Số còn lại trong anh em Người, sẽ trở về với con cái Ít-ra-en. Người sẽ đứng vững và chặn dắt trong sức mạnh của Chúa, trong thánh

danh cao cả của Chúa là Thiên Chúa của Người. Và họ sẽ trở về, vì bấy giờ Người sẽ nên cao trọng cho đến tận cùng trái đất. Vì vậy, Người sẽ là chính sự bình an". (Mk 5, 2-5a)

* Hôm nay, trong sứ mạng làm nhà châu, Đền Thờ của Con Thiên Chúa nhập thể, **Mẹ đem niềm vui lớn lao cho cả gia đình Giacaria cùng nhau chia sẻ.** Hai nhi Gioan trong lòng bà mẹ Isave khắp khởi nhảy lên vui mừng đón rước. Bà thốt lời khiêm cung: "Bởi đâu tôi được Mẹ Chúa đến thăm?", vì bà cảm tạ Thiên Chúa "đã thương cất nỗi hổ nhục bà phải chịu trước mặt người đời" (Lc 1, 25)". Niềm vui ấy lan toả rộng khắp cho những ai bị hắt hủi, bị ruồng bỏ, vì họ được ơn cứu độ hưởng phúc vinh quang Nước Trời. **Mẹ là sứ giả của niềm vui. Mẹ mang tin vui đến cho mọi người: "Con Thiên Chúa sắp xuống trần gian, Ngài sẽ vào nhà muôn dân"**

* Hôm nay **Mẹ dự phần đồng công với Con Mẹ thực thi thánh ý Thiên Chúa.** Nơi Vườn Cây Dầu, Người nhỏ giọt mồ hôi máu, thưa với Chúa Cha:

"Xin Cha cất chén đắng đi,
Nhưng tùy Cha định dùng vì ý con"
để rồi trên tử giá dang tay, Người trút lời huyết lệ, xin vâng theo thánh ý:
"Xin vâng uống giấm đắng này,
Cho con hết khát, con nay vẹn tròn
Vẹn tròn thánh-ý Cha ban
Hồn con phó thác trong bàn tay Cha."
[Gioan 6, 2-3] (3)

Trong **Bài Đọc II**, thánh Phaolô nói cho tín hữu Do-thái biết: "Chúa không nhận của lễ toàn thiêu và của lễ đền tội. và Ngôi Lời thưa với Chúa Cha: "Con đến để thi hành thánh ý Chúa"

Anh em thân mến, khi đến trong thế gian, Chúa Giê-su phán: "Chúa đã không muốn của hy tế và của lễ hiến dâng, nhưng đã tạo nên cho tôi một thể xác. **Chúa không nhận của lễ toàn thiêu và của lễ đền tội.** Nên tôi nói: 'Lạy Chúa, này con đến để thi hành thánh ý Chúa, như đã nói về con ở đoạn đầu cuốn sách'".

Sách ấy bắt đầu như thế này: "Của lễ hy tế, của lễ hiến dâng, của lễ toàn thiêu và của lễ đền tội, Chúa không muốn cũng không nhận, mặc dầu được hiến dâng theo lệ luật. Đoạn Người nói tiếp: Lạy Chúa, này đây con đến để thi hành thánh ý Chúa". Như thế đã bãi bỏ điều trước để thiết lập điều sau. **Chính bởi thánh ý đó mà chúng ta được thánh hoá nhờ việc hiến dâng Mình Chúa Giêsu Kitô một lần là đủ.** (Dt 10, 5-10)

"Chúa Giêsu Kitô hiến dâng mình một lần là đủ". Người là tư tế theo phẩm hàm Menkigiêđê, là thượng tế tối cao duy nhất vĩnh cửu, thượng tế hiến mình treo trên thập giá vì vâng phục thực thi thánh ý Chúa Cha. Lời thưa "Xin Vâng " của Mẹ cũng là lời thưa "Xin Vâng " của Chúa Giêsu Con Mẹ.

IV- LỜI NGUYỆN

Hiệp cùng cộng đoàn **Đáp Ca Thánh Vịnh**, xin Ngài tới cứu độ chúng con, **xin chặn giữ đàn chiên Ngài chặn dắt, xin thăm viếng, bảo vệ vườn nho Ngài đã cấy.** Hôm nay thánh lễ vang ran cung đàn tiếng hát lời kinh "**Mangificat**" khi Mẹ đến thăm bà chị học Isave:

[2] Lạy Chúa!

Ngài là mục tử chăn dắt Ít-ra-en,
Xin hãy lắng nghe con kêu van cầu khẩn!

Ngài là Đấng chăn dắt, đưa dẫn Giu-se
Như chăn giữ đàn chiên, xin hãy lắng nghe con cầu!

Ngài là Đấng ngự trên các thần hộ giá,
[3] Xin giải sáng hiển linh cho dòng họ Ép-ra-im,
Ben-gia-min và Mơ-na-se đều nhìn thấy rõ,
Xin khơi uy dũng của Ngài mà đến cứu độ chúng con!

[4] Lạy Thiên-Chúa!

Xin ngài hồi phục chúng con,
Xin Ngài toả ánh tôn nhan rạng ngời!
Chúng con xin Chúa phục hồi,
Ban ơn cứu độ cho đời chúng con.

[15] Lạy Chúa tể càn khôn!

Xin Ngài trở lại giải nan,
Xin Ngài ngó xuống xem còn hay không?

[16] Xin thăm vườn cũ Ngài trồng,
Xin che chở nó, phục hưng vườn Ngài.

[17] Những ai phóng hoả ngút trời,
Ngài nghiêm sắc mặt, tiết nòi quân gian.
[18] Xin giơ tay bênh vực Đấng ngồi bên hữu Chúa,
Là người Chúa ban thêm sức, thật quả hùng cường!

[19] Chúng con quyết không lạc đường, xa Chúa,
Xin Ngài cho chúng con sự sống của Chúa Trời,
Để chúng con ca tụng danh Ngài luôn luôn!

(Tv 80, 2ac và 3b. 15-16. 18-19)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

Lạy Mẹ vô nhiễm từ nhân!
Khi xưa Mẹ được sứ thần truyền tin,
Tạ ơn Thiên Chúa đoái nhìn
Khiêm cung cất tiếng, Mẹ bèn xin vâng.
Mẹ đầy ơn Chúa Thánh-Thần,
Đồng công cứu thế, Mẹ hằng trung gian:
"Xin Cha thương xót thế-nhân
Ngôi cơn thịnh nộ ban ơn an bình."

Lạy Thánh Tâm Chúa nhân lành
Xin cho con biết hạ mình khiêm nhu,
Dạy con nhân hậu hiền từ
Uốn lòng cứng cõi ngục tù chúng con.

Lời Cha vang vang trên sông Giordan khởi nguyên từ Tình Yêu hy hiến khi Mẹ khẳng quyết
"xin vâng". Mẹ xin vâng nhận đón Giêsu là tặng phẩm của Tình Cha vô biên, là hoa quả

của lòng trinh nguyên thiên sủng, Tình Cha công minh quảng đại hạ kẻ cao sang kiêu căng, nâng người phàm hèn khiêm tốn, Tình Cha ưu ái xót thương nhân loại những mong cứu vớt đám con hoang đàng.

Là tì nữ trinh trung, Mẹ chỉ muốn đẹp lòng Cha chí ái. Là tì nữ khả ái, Mẹ làm tham vãn viên tin cậy đắc lực của Chúa từ nhân. *Mẹ chẳng giữ Ngài cho riêng mình Mẹ, nhưng chia sẻ Ngài cho tất cả trần gian.* Mẹ đồng lòng cộng tác vào chương trình cứu thế. Mẹ thực hiện thánh ý Yavê trong tình yêu mến vô ngần. Mẹ tích cực tiếp diễn đồng công. Bên tòa ngai Thiên Chúa, Mẹ vẫn hằng hy hiến Trái Tim Tân Khổ, Trái Tim quần mao gai Con Mẹ. Mẹ ôm ấp cả nhân loại trong vòng tay từ ái. Mẹ nhận lấy đau thương làm giá cứu chuộc thế nhân.

Lạy Chúa Thánh Thần!

Lạy Mẹ Mân Côi!

Hồn con chơi vơi giữa sa mạc đời khô cháy. Xin Mẹ khai thông giòng suối TIN YÊU tận đáy hồn con, để bãi cát đời con trở thành ruộng dưa xanh ngắt, dây dưa leo kín núi cao chót vót, dây dưa lan khắp đồng ruộng xa gần, con hái hoa màu sức nước **tình yêu Thiên Chúa**, thơm ngát **tình yêu tha nhân**, con có lễ vật để vào triều yết Quân Vương.

Mẹ đưa con tới Thiênnường,

Cho con dự tiệc phi thường cao sang.

*ĐK- Hồn tôi chúc tụng Chúa tôi,
Trí tôi hớn hở mừng vui nghe lời,
Xin Ngài, Đấng cứu độ tôi,
Lắng nghe tì nữ dâng lời tạ ơn.
Muôn tâu xin Chúa từ nhân
Lắng nghe tôi tá dâng lời tán dương:*

* Tôi nay diễm phúc phi thường.
Được Người nhìn đến đoái thương phận hèn,
Muôn đời sẽ mãi ngợi khen
Danh Người chí thánh, chí tôn vô cùng!
Người là Thượng Đế toàn năng,
Cho tôi bao chuyện kỳ công lạ thường!
Muôn đời Chúa vẫn xót thương,
Nâng người kính sợ, khiêm nhường phục vâng.

* Dẹp phường quyền thế kiêu căng,
Biểu dương sức mạnh uy hùng ra tay!
Người nghèo Chúa thương dư đầy,
Kẻ giàu, Chúa đuổi thẳng tay trở về.

* Ít-ra-en, Chúa độ trì,
Chở che tôi tớ chỉ vì lòng thương.
Áp-ram tổ phụ hiền lương,
Cháu con được Chúa xót thương dường nào!
Như xưa Ngài đã ước giao:
Đời đời miêu duệ dạt dào hồng ân.

<https://www.youtube.com/watch?v=r1Pu-GXSFys&list=PLwArpSZK-r6cUX4tVOFyqd0FRYBvJrFO4&index=24>

Ben. Đỗ Quang Vinh